

Радяхіна Ганна «Кавуни» (ДОБ 1-17-4.0д)

Borys Grinchenko «Watermelons»

What I am talking about was done in a small wretched house. There was a mother-widow and her son Sanko, a boy of seven years old. Sanko sat on the bench and whimpered:

- Well, Mom, give me something delicious to eat! Give it! I want to! And the mother said:
- Where will I take you and what will I give you? There is bread. But Sanko did not want bread:
- What bread! Can you bite it? My teeth hurt, because the bread is stale. If there was salo!
- But what about that stale will not be? - the mother asked.

Sanko did not like it.

- Will not? You always say that it will not! And what should I do when I want to eat?

A little boy Sanko pouted his lips and angrily turned his face from the mother to the corner. There the spider knitted his wise lace here and there. Sanko forgot for a moment about salo, became interested and began to look at the spider. But he did not watch for a long time. I still wanted to eat, and Sanko started his song again:

- And still I want a sliver! And you do not give it yet! But Grytsko's mother gives him salo every time he asks, and such a big piece!
- So they are rich people, my son.
- unless that as rich? You do not give yet.

Mother had a pleasure to satisfy her son, but she had nothing. She was tired of that whining, and she said angrily:

- I am telling you that there is not! If you want to eat - take what is and eat, and do not be capricious and do not whine at me!

Sanko was silent. He looked downcast, took from the table a dry crust of bread, and a couple of times he bitten it with his white teeth. However, couldn't eat. Having put a piece back on the table and left the house. Slightly stood at the threshold, thought ... Where would he go?

Те, про що кажу, робилося в невеликій убогій хатці. Там сиділа мати-вдова та її син Санько, хлопець років семи. Санько сидів на лаві й скиглив:

— Ну, мамо, ну дайте чого добренького попоїсти! Дайте! Хочу! А мати казала:

— Та де ж я тобі візьму і чого ж тобі дам? Он хліб є. Але Санькові хліба не хотілося:

— Що хліб! Хіба його вгризеш?. У мене аж зуби після нього болять, бо черствий. Якби сальця!

— А як і того черствого не буде? — спиталася мати.

Санькові це не сподобалось.

— Не буде? Ви все кажете так, що не буде! А що ж мені робити, коли я сала хочу?

Малий Санько надув губи і сердито одвернув обличчя від матері в куток. Там павук снував туди й сюди своє мудре мереживо. Санько забув на хвилину про сальце, зацікавивсь і став дивитися на павука. Та дививсь він недовго. їсти таки хотілось, і Санько почав свою пісеньку знову:

— І таки хочу сальця!.. А ви все не даєте!.. Он Грицькові дає мати щоразу та ще й такий великий шматок.

— Так то ж багаті люди, синку.

— Хіба що, як багаті? Ви все не даєте.

Мати рада була б сина задовольнити, та не мала чим. їй надокучило те скигління, і вона промовила сердито:

— Кажу тобі, що нема! Хочеш їсти — бери, що є, та й їж, а не вередуй і не скигли мені!

Санько замовк. Похнюпився, взяв із столу сухий окраєць хліба і разів зо два вкусив його своїми білими зубами. Та не їлося. Положив шматок знову на стіл і вийшов з хати. Трохи постояв біля порога, подумав... Куди б його піти?..